

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Eulogio. 257.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

tem præ se tulerit, ac ne vltimam quidem captiuitatem, quam à Romanis perpeffus est, in contumeliarū Christo illatarū pœnam atque vltionem sese subiiffe confessus sit: hic autem, vt qui in extremo vitæ spiritu de peccatorum remissione minimè desperarit, verùm scelerum agmen diuinitatis prædicatione correxerit, & expiarit.

Eidem. 256.

Quòd Dominus inter duos latrones cruci affigi sustinuerit, voluntariam ipsius ad duos populos præsentiam patefecit: ad quos, vt vtrumque per incarnationē suam renouaret, vltro ac sponte accessit: etiam si prior, quemadmodum ex latronibus vnus, id beneficium repudiarit (Non habemus regem, inquit, nisi Cæsarem) dum & innoxiiū sanguinem in capitis sui perniciem ad necem depoposcit, & huiusmodi cæde tanquam iusta gloriatus est. Ex quo effectum est, vt & hic populus & latro ille regno exciderint.

Eulogio. 257.

Ex oriente luce matutina lux abscedit. Claro sole oriente siderum chorus obscuratur. Cùm purus ac liquidus dies illuxit, auroræ vmbra finem accipiunt. Cùm Euangelij sapientia effulsit, legis puerilis institutio munus suum exercere desijt. Sic nempe vocis vsu amittit Zacharias, posteaquàm nouæ atque admirandæ salutationis lætum nuncium audiuit.

Petro Cænobiarchæ. 258.

Monasticæ vitæ tirones, nec regulæ iugo immodicè onerare oportet, ne statim in ipsis præludijs animis frangantur, ac deficiant: nec rursus indomitos ac laborum expertes relinquere, ne in socordiam & ignauiam prolabantur: verùm paulatim ad altiora prouehere: vt, quemadmodum Isaac, sensim progredientes, in maiorem magnitudinem euadant. Nam quod im-

αἰχμαλωσίαν, ἢν ὑποβόησαν ὑπέ-
μεινε εἰς ἀμύμον τῆς χεῖρας πα-
ροινῶν ὁμολογίας ὑφιστασθῆναι· ὁ δὲ,
πρὸς αὐτῶ τῶ τελει μὴ Σπυργουὺς
τῆς ἀφείσεως, ἀλλ' ἐν αὐτῶ τον ἑσ-
μὸν τῆς χακῶν θεολογία διορθωσά-
μυρος.

Τῶ αὐτῶ. σιγ.

Τὸ μέσον τῆς ληστῶν ἀναχέσθησαν
ραθῆναι τὸν κύριον, πλὴν ἐκούσιον αὐ-
τῶ πρὸς τὸς δύο λαθρο ἀπεκάλυψε
παρῆσιαν. πρὸς οὗς ἐκὼν παρεγένετο,
ἀμφοτέρως τῆ ἑαυτῶ βεβληθεὶς ἐναν-
θρωπήσῃ ἀνακείσασθαι. εἰ καὶ ὁ πρὸς-
τερος ὡς ὁ εἰς τῆς ληστῶν παρητήσα-
το· οὐκ ἔχοντι, λέγων, βασιλεία εἰ μὴ
Καίσαρα. καὶ τὸ αἷμα τὸ ἀγῶν ὅτι
πλὴν ἑαυτῶ κεφαλὴν ἐξαιτέμυρος, καὶ
ὡς διχθῶ τῶ φόνῳ ἐναβρωτόμυρος. φέρεται
ἀφ' ὧν καὶ ἔτοι κακείνος τῆς βασι-
λείας ἐξέπεσον.

Εὐλογία. σιζ.

Ἀνατέλλοντος φωτός, ὁ ὄρθρος ὑπο-
χρεῖται· ἡλὶς ἀνιχόντος λαμψρῶς, τὸ
τῆς ἀτέρων ἀμαρῆται χροφύματα.
ὅτι ἀθελος ἡμέρα ὅτι φανῆ, τὰ τῆς
ἑῶ Σπυργουὺς σιγασματα. ὅτι ἡ τοῦ
εὐαγγελίῃ σοφία ἐξέλαμψεν, ἡ τῆ νό-
μῳ παιδαγωγία ἐχόλασεν. ἔτω κα-
φύει Ζαχαρίας, τὰ τῆ νῆς καὶ φέρεται
δὲξ ἀσπασμῶ ἀκηκοὺς εὐαγγελία.

Πίτρω ἀρχιμανδρίτη. σιη.

Τοὺς τῆς μοναχῶν νεοπαγεῖς ἔτε
καταφορτίζεν δὲ τῶ τῆ κανόνος ζυ-
γῶ, ἵνα μὴ εὐδῆς ἐν πρῶσιμῳ ἀπει-
πῶσιν, οὐτὲ ἀδαμάσθης καὶ Σπυργουὺς
ἑῶν, ἵνα μὴ πρὸς βραχυμίῃα ἐμπίσω-
σιν, ἀλλὰ καὶ βραχὺ πρῶσαιζεν αὐ-
τοῖς πλὴν ἀνάβασιν, ἵνα ὡς Ἰσαὰκ
πρῶσαιζοντες μείζονες γένωνται. ὁ γινάσκων
γὰρ ὑποβάλλων πόνος ποιῆ, τῆτο
καὶ